

Lương Sĩ Hằng

Kỷ Nguyên Di Lạc

Era of Extreme Happiness

L'Ere de L'Extrême Félicité

Lương Sĩ Hằng

Khóa I

Quy Thức

Bài Giảng **KỶ NGUYÊN DI LẠC**

*Trong Khóa 1 QUY THỨC
tại Thiền Viện Quy Thức
Amphion Les Bains, Pháp Quốc
Ngày 9 tháng 9 năm 1986*

KỶ NGUYÊN DI LẠC

Bài Giảng Trong Khóa 1 QUY THỨC
tại Thiền Viện Quy Thức
Amphion Les Bains, Pháp Quốc
Ngày 9 tháng 9 năm 1986

Tối nay chúng ta bắt đầu, để tìm hiểu giá trị của Kỷ Nguyên Di Lạc. Chúng ta mấy chục năm, mấy kiếp người, ngày nay mới hiểu rằng “thiện”. Thiện là cái gì? Toàn thân ta được quân bình, biết tu trở lại với chính mình, có thừa có dư mới cứu độ chúng sanh, đó là “thiện”. Mà Di Thiện Tối Lạc, khi chúng ta quân bình rồi chúng ta thấy sung sướng vô cùng, khoan khoái, cởi mở, ta thấy được phần hồn của chúng ta, thấy cái hồn của chúng ta giáng lâm xuống thế gian để học hỏi, để tiến hóa tới vô cùng; chúng ta lại tái xác nhận đã học nhiều kiếp tại thế gian, từ chuyện nhỏ li ti đến chuyện vĩ đại của Trời Phật, chúng ta cũng có cơ hội tham dự bằng tâm thức của chúng ta để học hỏi, không phải bằng thể xác, bằng cái thức dồi dào để nhận định và phán xét rõ ràng, việc đó đúng hay là không, sai hay là không, chính ta có trách nhiệm tự thức và tự đi hay là không.

Được làm con người là vinh hạnh vô cùng, sống trong tràn đầy tình thương và đạo đức; biết bao nhiêu thiện giác hằng ngày đưa đến cho chúng ta: ăn mặc, ăn uống, cư ngụ, phương tiện di chuyển đầy đủ không thiếu thốn. Chúng ta thấy rõ Trời đã ban ơn, Trời đã thực hiện trước chúng ta, tình thương và đạo đức đã có trước chúng ta, thiện ý đã có trước chúng ta mới dẫn cho chúng ta có cơ hội tiến hóa ngày hôm nay. Nói tới chữ tu chúng ta cũng thấy lạ; tại sao tôi phải tu? Tu để làm gì? Tôi có tay, có chân, có đầu, có óc, biết lái xe đi chơi cùng hết, tại sao tôi phải tu? Thì chúng ta mới thấy rằng tâm linh của chúng ta đã khao khát. Ở đời chúng ta muốn có tiền, mà trở về với phần hồn mà để đi trở về nguồn cội thì chúng ta phải tự giác phần hồn mới đi được chớ không phải tiền bạc. Ở thế gian nuôi thể xác bằng tiền bạc, ai cũng muốn có tiền, phải làm lụng, khổ cực, học hỏi; rồi tới đạo, chúng ta muốn trở về Trời phải làm thế nào? Chúng ta đã nhận định được trên mặt đất thế gian này: sinh lão bệnh tử, sanh trụ hoại diệt rõ ràng, không có người nào sống vĩnh cửu tại thế gian; vậy chớ chúng ta đến đây để làm gì? Rồi sẽ về đâu? Chúng ta có một khối óc nhỏ mọn

như thế đó mà chúng ta cũng xét được đến đây để làm gì, rồi sẽ về đâu? Nếu mà chúng ta còn trông nhờ phép lạ, trông nhờ chuyện này chuyện nọ và không có tự thức, và không lập lại quân bình sẵn có của chính chúng ta, thì chúng ta là người tự bỏ rơi lấy ta mà thôi!

Văn minh của vật chất đã tiến hóa cho chúng ta thấy là sự đóng góp của loài người mới có, vậy tâm linh chúng ta muốn phát triển tới quân bình, tròn đầy thì chúng ta phải tự thức tự hành mới có, không thể từ chối được, mỗi người phải tự hành. Có người học về thiện, tôi làm bất cứ gì cũng là thiện, trong sáng suốt, thanh tịnh, cứu độ, thương yêu, tha thứ, lúc đó mới có thể trở về nhẹ nhàng được. Nhưng ngày hôm nay, một đặc ân cho chúng ta thấy do sự tham thiên mà lập lại quân bình khối óc, ngũ tạng của chính chúng ta; mọi người đã thực hành và tự nhìn nhận thấy rõ: tôi làm cho tôi! Càng làm cho tôi thì tôi càng thấy tôi trì trệ, tôi bê trễ, tôi bỏ phế tôi từ nhiều kiếp và tôi quên tôi. Cái miệng tôi nói hướng thiện mà tâm tôi không thật sự thiện, làm sao tôi vui?

Cho nên ngày hôm nay tôi biết rằng cái phương

pháp này tôi có thể làm cho tôi trở nên thiện quân bình, có thừa để độ tha, thừa sức về điển quang cũng như sức khỏe, về tâm linh cũng dồi dào, tha thứ và thương yêu, thì tôi mới độ tha được, tôi có dư thừa. Thì làm sao được dư thừa? Phải làm mới có chứ! Ở đời tôi phải làm lụng mới có ăn, còn tâm điển tôi phải gom tôi mới có thức, cho nên các bạn càng gom càng thức càng thấy rõ siêu lý ở trong ta, từ bao nhiêu kiếp đã ôm ấp, lặn lội khắp trần gian mà chưa thấy đạo. Chúng ta biết ca tụng cái hay của Chúa, ca tụng cái sự siêu diệu, từ bi, vĩ đại của Thượng Đế, chúng ta ca tụng mãi mãi, nhưng mà tâm của chúng ta làm sao sánh bằng. Ngài làm việc từ nhỏ đến lớn, từ việc nhỏ đến việc lớn, sanh tử liên liên để hỗ trợ cho chúng ta, sanh trụ hoại diệt rõ ràng! Chết đi hồi sinh! Cây cỏ các bạn thấy, cây trái các bạn thấy, món ăn của các bạn thấy, hồi sinh liên liên để cứu độ quần sanh! Rồi chúng ta hạnh hy sinh được bao nhiêu? Chưa có một góc nào đã so đo rồi! Chúng ta nhiều khi nghe những lời có xúc phạm đến Thượng đế, xúc phạm đến Phật, xúc phạm đến Chúa, chúng ta bất mãn, nhưng không, cái đó là sai, không có ai có quyền xúc phạm đến

Đấng Đại Thanh Tịnh cả, chấp cả càn khôn vũ trụ này không có ai có quyền xúc phạm đến Đấng Đại Thanh Tịnh vì Ngài là Đại Thanh Tịnh, mà chúng ta đã thanh tịnh chưa mà dám xúc phạm Ngài? Cho nên sự nhận định sai lầm đó tạo một cái cơ duyên bất trắc cho nội tâm, phẫn uất, giận hờn, tăm tối, sanh ra bệnh hoạn. Nếu chúng ta biết tin nơi Bề Trên, chúng ta hướng thượng, ta thấy quyền năng của Ngài luôn luôn sẽ cứu độ chúng ta nếu chúng ta hướng thượng. Chúng ta trở về với thanh tịnh chúng ta mới ngộ Đại Thanh Tịnh, nếu chúng ta thiếu thanh tịnh làm sao chúng ta ngộ được Đại Thanh Tịnh mà được cứu vớt tâm lẫn thân! Cho nên những người tận tín về đạo màu, thì những người đó được cứu rỗi bất cứ giá nào, người ta đã thấy rõ phần hồn bất diệt thì tôi phải lo tu để tiến, tôi hướng về thiện nghiệp, tôi mới đạt được tối lạc ở tương lai, là Di Lạc.

Cái Kỷ Nguyên Di Lạc này mọi người đều có phần dự, có phần hưởng. Ở thế gian này, các bạn có tiền có áo tốt bận, có tiền có xe hơi đi, cái khổ của các bạn có giá trị. Và cái đạo các bạn đang hành đây trong cái khổ các bạn sẽ được sung sướng ở tương

lai; phải hành khổ đạt quân bình thì mới thấy rằng mình từ trên giáng lâm xuống thế gian, bây giờ mình phải trở về với nơi thanh tịnh sẵn có của chính mình. Ai là người trách nhiệm? Chính ta trách nhiệm. Muốn thì phải thực hành, thực hành thì phải có chông gai! Tại sao trước kia chúng ta hướng ngoại ăn thua, ngày nay chúng ta hướng nội để khai triển và tháo gỡ những sự trở ngại của nội tâm của chính chúng ta là nghiệp. Các bạn giáng lâm xuống thế gian, khi sống với cặp mắt phàm, lỗ tai phàm, lỗ mũi phàm, cái miệng phàm, và để nghe, để thấy, để thích và ca tụng việc đó mà thôi, rồi bị lôi cuốn duyên nghiệp tại thế. Sanh sanh hóa hóa, sanh ra con, tạo nghiệp tại thế gian, rồi tranh chấp, cuống cuống một cục, rối như tơ vò, và không cách giải thoát.

Cho nên người tu thiền lần lượt sẽ tháo gỡ ra. Chúng ta ngày hôm nay có miếng kiếng để soi hình, thấy ngày nay đã già rồi, cái nghiệp đã chồng chất trên đầu biết là bao nhiêu, chính ai đã tạo cho tôi? Chính tôi đã tạo mà thôi! Vì dâm tánh, vì sự ham muốn nó tràn ngập trong đầu óc của tôi, tôi muốn điều này, tôi muốn điều kia, tôi muốn điều nọ, nó

trói buộc cho tôi ngày hôm nay không có lối thoát, sanh ra bệnh này, bệnh kia, bệnh nọ. Cho nên ngày hôm nay chúng ta thấy là cái tội đứng đầu là dâm tánh ham muốn, chúng ta phải từ bỏ nó. Pháp nào để từ bỏ nó? Cho nên ngày hôm nay các bạn đã biết niệm Phật, thầm niệm chứ không phải khẩu khai thần khí tán tiêu hao nữa, dùng ý niệm nguyên ý của Nam Mô A Di Đà Phật để khai triển và tập trung mở cái thức hòa đồng từ điển sẵn có của các bạn, để các bạn làm gì? Để soi sáng cho chính mình và truyền cảm cho mọi giới để cho họ tự thức, mới là kêu cái pháp Như Ý. Khi tôi đạt được, tôi đâu cần phải tuyên truyền, tôi đâu cần phải la lô, đâu phải cần dành bạn đạo, đâu cần phải quyến rũ, tôi chỉ hành đạo và ảnh hưởng chúng sanh. Trước kia tôi là một người ăn cướp du côn, ngày hôm nay tôi tu tôi trở nên một thiện nhơn, đủ trả lời cho xã hội, đủ trả lời cho Trời Phật, đủ trả lời cho những sự mong muốn của những người khác muốn tôi trở nên một thiện nhơn, mà ngày hôm nay tôi hoàn toàn trở nên một thiện nhơn là đủ rồi. Cuốn kinh sờ sờ trước mắt của mọi người, và mọi người phải quay vào tâm chính của mọi cá nhơn để đọc lên cuốn kinh vô

tự, hành động bất chánh mình đã làm, thiếu ý thức, bỏ căn bản, bỏ quê hương, phản Trời phản Phật mà trở nên bơ vơ tại thế không có lối thoát.

Cho nên luôn luôn các bạn phải có nghiệp thân, khi mà không chịu siêng năng tu hành sẽ bị nghiệp thân, mà nghiệp thân mang từ trước tới bây giờ, bây giờ bắt đầu tu đây rồi nghiệp thân nó phải lộ ra, bệnh nầy hết rồi bệnh kia, các bạn phải qua cái giới nầy rồi bước qua giới kia, rồi để nhận thức được cái tội của chính mình đã làm từ nhiều kiếp, tội vì sân si giận hờn vô lý dồn cục vô, tạo bệnh cho chính mình, bây giờ mình phải tháo gỡ, không có một ai gỡ cho mình; cha mẹ sinh ra không gỡ được, chính bạn là một người tự thức. Cho nên cái trí thông minh vô cùng của loài người, và khả năng của loài người là vô cùng. Ngày hôm nay nền văn minh cũng đang truy tầm khả năng của mình, bây giờ các bạn tu quay về với thanh tịnh rồi các bạn mới thấy khả năng vô cùng của các bạn, đã đắm chìm nhiều kiếp, ngày hôm nay được ân phước để nghe pháp thực hành tu học và được hưởng đầy đủ vật chất, có thừa, nhưng mà không biết đường đi. Cho nên ngày hôm nay chúng ta tu, phải bỏ công một lần

nữa, dày công một lần nữa, để tạo một cơ đồ tâm linh trong tâm thức của chúng ta để tiến hóa, cảm ứng với sự siêu diệu ở bên trên đang chiếu hóa cho tâm thức của chúng ta, hằng ngày, hằng giờ, hằng phút, hằng khắc trong chu trình tiến hóa hiện tại, thương yêu các bạn vô cùng, không bao giờ bỏ. Các bạn nhìn trước, nhìn sau, nhìn trên, nhìn dưới có ai bỏ bạn đâu. Nếu người ta bỏ bạn, bạn đâu có cái áo bạn, bỏ bạn bạn đâu có cái quần mặc, bỏ bạn bạn đâu có cơm ăn. Trời bỏ bạn, bạn đâu có thanh khí để hít thở, bạn thấy không? Siêu diệu vô cùng, quang chiếu trong tâm thức của các bạn, đáng lẽ các bạn phải bước sớm vào trong Kỷ Nguyên Di Lạc. Đó là Kỷ Nguyên Di Lạc, bước lên một tầng nữa là sống trong Kỷ Nguyên Di Lạc, mang xác phàm tâm không phàm, chúng ta nhận định chúng ta không phải là con người ở thế gian. Các bạn thử xem lúc mười tuổi tới bây giờ năm chục tuổi, các bạn được tiến hóa bao nhiêu rồi, và tiến hóa đi đâu? Ngày hôm nay hiểu đạo mới trở về nguồn cội nó còn vô cùng nữa, vô cùng tận, vô cùng trẻ trung, vô cùng sung sướng, vô cùng cởi mở, kê bằng Di Lạc – Di Thiện Tối Lạc. Không phải đặt một ông Di Lạc đó

để cho chúng ta quỳ lạy, đặt một ông Di Lạc đó để cho chúng ta lợi dụng. Không! Chúng ta thấy hành động của Ngài đã thành công qua bao nhiêu sự gian lao ngày hôm nay đạt pháp; ngày nay chúng ta là Ngài, chúng ta phải vui lên để nhận lấy sự sống trong lễ sống hiện tại. Bạn có một thể xác đầy đủ, có một cái duyên nghiệp để thức tâm và tự tu, quý vô cùng, vui lên để học bài, nhịn nhục và tiến hóa.

Cho nên các bạn có cơ hội nhiều lắm, vẫn minh nhiều lắm, kiểm điểm trở lại các bạn thấy, Thượng Đế đã ban ơn rất nhiều cho các bạn, cho các bạn nhiều điều, đầy đủ cơ hội để học hỏi, nhưng mà chỉ có thực hành thiếu thôi. Các bạn đã kiểm điểm hằng đêm và thấy rằng: tôi thực hành thiếu thôi, và tôi chưa chịu buông bỏ tất cả. Nếu tâm tôi bỏ tất cả thì cái thức hòa đồng của tôi phải phát triển vô cùng, tôi tưởng người nào thì độ người đó rồi, từ điển tôi phát quang, đó là cái của của Thượng Đế đó bạn, mà của đó cũng là của bạn, nếu các bạn chịu làm thì các bạn cũng tận độ chúng sanh, vì thế thiên hành đạo, làm cha mẹ là thế thiên hành đạo, mà nếu các bạn cố gắng tu, từ điển phát quang rồi thì các con bạn thế nào? Sẽ được nhờ rất nhiều, mà

bạn đâu có thấy, bạn chỉ có cặm cụi lo tu mà con nó lại được phước và nó lại ngộ được cái duyên tu học, không cần phải nhắc, nhưng mà chỉ có tu mà thôi. Nhiều bạn tu có ít, đạt được chút chút, muốn con mình tu, làm sao nó nghe, nó không nghe! Mình chưa đủ từ quang để ân độ cho chúng nó làm sao nó nghe. Cho nên chúng ta phải biết thực hành, để chúng ta phóng luồng từ quang cho chúng nó, thì chúng nó mới biết Chúa biết Phật. Nhiều người dăm dăm vô nhà thờ để nghe giảng, để học tu, nhiều người dăm dăm vô chùa để lạy Phật. Tại sao? Nó đã ý thức được con đường nó phải đi, và nó nhìn được cái gương lành đó, nó phải đi, nó phải thực hành trong sự thiện giác nó mới được cứu độ.

Cho nên thế gian thiếu gì tôn giáo để độ tha, nhưng mà hành giả không có bao nhiêu, lấy tiếng lấy tằm nói tôi tu đạo này tu đạo nọ nhưng mà hành ít quá, không thực hành, bị đồng tiền trói buộc, tưởng đồng tiền là chánh, đạo là tà, nhưng mà kỳ thật đạo là chánh, tiền là tà. Tiền nhiều dễ hại người mà đạo nhiều thì dễ cứu người, các bạn thấy chưa? Người tu đạo, biết được Trời Phật, biết được Chúa, càng phải giữ thanh tịnh mà tu tiến để

độ tha, mới thật là tu, tạo động không phải tu, tự gạt mình mà thôi. Rồi đến giờ phút lâm chung mới thấy rõ: cái nạn này ai mang lại cho tôi, chính tôi đã mang lại cho tôi; tôi đã phản lại sự thanh tịnh sẵn có của tôi thì tôi gánh lấy sự gì? "Động"! Cho nên ở đời nhiều người mang bệnh cancer, cái bệnh nan y trị không được, nhiều bệnh nan y bất trị, bác sĩ phải bó tay, là cái gì? Tự nó hại nó mà thôi! Nó nuôi dưỡng sự phẫn uất trong nội tâm, dồn cục, thì cái bệnh nan y sẽ phát khởi ở tương lai; còn tu và khai triển khứ trước lưu thanh như chúng ta đây sẽ mở lần.

Các bạn sẽ đụng nhiều, phải gặp nhiều trở ngại vì những sự trở ngại đó các bạn đã gây nhiều kiếp, ngày nay các bạn gặp phải những sự trở ngại và chính mình nhịn nhục mới gỡ nó ra được. Khi các bạn gỡ được một mối thì cái kỹ thuật đó nắm trong tay rồi sẽ gỡ tiếp những mối khác, không sao đâu, sẽ tiến một cách nhẹ nhàng, dễ dãi, nhàn hạ, không có bị kẹt nữa. Cho nên cái phương pháp tu học Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp chỉ dành cho những người thực hành mà thôi, người nào không chịu thực hành cũng vô ích, nghe qua cũng

như nước đổ lá môn mà thôi, vì không có trình độ mà chứa. Khi các bạn thực hành rồi các bạn nghe qua và các bạn thấy rằng một lời, một điểm nói ra, chính bạn nói, không ai nói, có trong bạn, nằm trong bạn, mở ra là bạn có tất cả, sự an lạc trong tâm của các bạn. Hoàn cảnh ở thế gian đẩy lui các bạn trở về thanh tịnh mà tận hưởng sự sáng suốt của Bề Trên ân độ, thường trực chiếu quang trong tâm thức của các bạn. Chúng ta rất là phong phú, nếu các bạn chịu tu, chịu hành luôn luôn các bạn sẽ hưởng những sự phong phú đó, không có bao giờ mất mát. Trừ phi chúng ta không hành, chúng ta cứ đi nói đạo, nhưng mà không bao giờ chúng ta hành đạo, chỉ cho người khác hành mà ta không hành, đó là chúng ta tự lường gạt chúng ta mà thôi. Cho nên tới ngày các bạn tu rồi, các bạn sẽ đọc kinh vô tự, ngồi đó thanh tịnh, nhắm mắt, thì nhắm mắt mà hiểu hết tất cả sự sai quấy của chính mình, cảm thấy sự trì trệ của chính mình, sự sai quấy của mình đã làm cho mình chậm tiến chứ không ai, tất cả chúng ta mới quay về trách ta và thực hành để tiến hóa thì kiếp này mới giải quyết trọn lành.

Cho nên cái cơ duyên Kỷ Nguyên Di Lạc đã đến

với các bạn rồi, các bạn chỉ có thực hành thôi, tất cả đều mở xẻ cho các bạn thấy rõ đường đi nước bước, làm sao để đi tới? Thậm chí kinh A Di Đà đã phân tích từ sợi gân trong cơ tạng của các bạn, từ ngũ tạng của các bạn, mỗi điểm linh tinh trong ngũ tạng của các bạn đều phân tách để cho các bạn hành để khai mở ra, nhưng mà thiếu hành thì làm sao mở, phải hành mới mở ra được. Cho nên ngày hôm nay chúng ta có Thiền Viện rồi, chúng ta về đây hành, trong mấy ngày gần tôi đây, tôi là người đi trước, và không nhiều thì ít các bạn cũng cảm thấy có luồng điển quán thương cho chung, để cho các bạn được nhàn hạ trong giây phút ngồi đây, hưởng cái phần thanh điển thiêng liêng, để các bạn thấy rõ người đi trước đã đạt được một cái gì theo ước lượng của các bạn, rồi các bạn thực hành rồi tương lai các bạn đạt được một cái gì chắc là phải siêu hơn. Bao nhiêu năm khổ cực, mấy chục năm khổ cực truy tầm chân lý, nói lại vồn vện một tiếng đồng hồ cho các bạn nghe trong đó nó nhiều chi tiết, những âm ba thúc giục các bạn và hỗ trợ cho các bạn khai mở trược khí trong nội tâm, không nuôi dưỡng sự tăm tối nữa, trở về với thanh tịnh thì tự nhiên tâm thức

nó bừng sáng, lại cộng với cái pháp để cho các bạn thực hành, nó quý biết bao nhiêu. Cho nên quý thay và lành thay, huynh đệ tử muội lại được nghe một lần nữa và đồng thanh tương ứng đồng khí tương cầu để trong thực hành mà tự đạt, đừng có nói rằng ông kia ông tu hay hơn tôi, bà kia bà tu hay hơn tôi. Không! Tôi đi đến đâu được đến đó, mọi người biết như vậy thì cộng đồng nhân gian sẽ đem lại sự thái bình và càn khôn vũ trụ sẽ bằng an, nhạc trời bốn phương đón rước các bạn trở về nguồn cội, không có bao giờ bỏ.

Các bạn, cái căn từ trên giáng lâm xuống thế gian chứ không phải là ở đây tạo ra bạn đâu, cái hình thù này là giả tạo, đâu phải sự thật, bạn đâu có sắp đặt được, lúc bạn chết bạn ôm xác đi chôn được đâu. Không! Đó là một cơ cấu kích động để cho các bạn thức tâm mà thôi, mà nó là một quyền năng tối hậu để cứu phần hồn. Nếu các bạn không hiểu và hướng ngoại, cho ta là hay là giỏi, cống cao ngạo mạn tự thức, đê bệ người khác và quên sửa tâm thức của mình để tiến hóa thì lúc đó không có bao giờ trách được ai, chính mình chôn mình và chính mình giết mình mà thôi. Cho nên các bạn có Địa Ngục Du Ký,

Thiên Đàng Du Ký để các bạn phải nhớ, Nhân Gian Du Ký các bạn cũng đọc rồi, Luân Hồi Du Ký các bạn cũng hiểu rồi, phần hồn không có diệt. Tôn giáo nào cũng nói là phần hồn bất diệt. Bất diệt thì các bạn không nên tạo tội, và tạo nghiệp cho phần hồn nữa để thọ lãnh sự đau khổ ở tương lai. Thượng Đế ban cho các bạn đầy đủ không thiếu một chút nào hết, chỉ có thực hành và tiến hóa, quên đi những sự tằm tối hận thù mà trở về với sự thanh tịnh sáng suốt tự thức để tiến hóa mới là đúng. Cho nên cái pháp nó sẽ hỗ trợ cho các bạn, những người mới tu cố gắng thực hành trong vòng sáu tháng, rồi từ sáu tháng đó tiến tới ba năm các bạn mới thấy cái tánh của mình. Thấy cái tánh ngu si, cái tánh tằm tối, cái tánh giận hờn vô lý của chính chúng ta càng ngày càng bộc lộ, mới sửa được. Thấy rác mới quét rác, lúc đó các bạn mới đi vào đạo pháp, mới chịu nghe triết lý, lúc đó mới hiểu "Ô! Trời Phật siêu diệu vô cùng, khổ hơn chúng ta nhiều, chúng ta sung sướng ý lại cho nên mới trì trệ, chúng ta phải thực hành càng nhiều hơn." Bạn chịu nhịn nhục, chịu khổ nhiều, các bạn mới có cơ hội tiến hóa.

Cho nên chúng ta phải biết từ li từ tí giá trị của thế

gian và chúng ta phải học nhẫn học hòa để học bài chứ không phải dạy người khác. Ngày hôm nay tôi ngồi đây nói chuyện với các bạn, có các bạn tôi mới có cơ hội học, có tôi các bạn mới có cơ hội học, có càn khôn vũ trụ chúng ta mới có âm thanh để nghe và diễn tả tất cả mọi sự việc để phần hồn chúng ta được thanh nhẹ. Sự cảm thức đó vô cùng trong tâm thức của người thiền giác, cho nên các bạn cố gắng tu đi rồi các bạn sẽ thấy. Tất cả những gì thế gian nói ông nầy ông nọ rồi một ngày nào các bạn lên đó thì các bạn thấy cũng còn trơ trơ chứ đâu, đi đâu? Ca tụng Trời Phật nhiều lắm rồi đi đâu? Cũng phải đi học, rồi chúng ta cũng là cũng phải đi học! Để cho tôi có ngày hôm nay chúng ta bắt đầu học và học mãi học hoài, học trong lúc trần gian nầy, chúng ta khép mình để học, khai mở nội thức, thì một ngày kia chúng ta đi đâu? Chúng ta cũng nhận định được rồi! Đi học mà học một khóa nhẹ hơn và chúng ta sẽ minh định rõ rệt hơn; thay vì chúng ta hắc bạch không phân minh, lúc đó chúng ta thấy cái gì, chỉ có ma quỷ kích động chúng ta, làm cho hỗn phách chúng ta không yên, khổ vô cùng, chỉ có biết khóc, và không biết than thở cùng ai. Cho nên các bạn đã

thấy rõ rồi, sự tăm tối và sự sáng suốt, sự động và sự tịnh. Kỳ Nguyên Di Lạc đã mở hết tâm thức cho tất cả mọi người để thấy con đường tự đi tự tiến. Bây giờ các bạn mang xác phàm đi bằng chân cứng, bây giờ các bạn tu thiền đi bằng tâm thức thanh nhẹ, nhắm con mắt trong thanh tịnh không nhẹ đó, là các bạn đang đi đó bạn, đi trong sự nhàn hạ, để rồi các bạn dòm thế sự các bạn mới thức tâm. Không trở về với sự nhàn hạ của chính mình, dòm thế sự đâu có thức tâm, tưởng cái đó là phải, nhưng không, cái đó là sự trì trệ, chậm lụt trong tranh chấp, là trì trệ chậm lụt. Thực hành khai mở mới là tiến về nhanh.

Cho nên huynh đệ tử muội chúng ta khắp năm châu đã và đang thực hành, vẫn cố gắng thực hành, thấy rõ chúng ta là chiếc thuyền đang trôi giữa biển cả, sóng gió vô chừng, nó sẽ đập bất cứ lúc nào, nhưng mà sự lèo lái vững chí của chúng ta vẫn đi là đi, qua là qua, vì xác này không phải của ta, là một cơ cấu đang giam hãm phần hồn và đang giáo dục phần hồn phải tiến hóa trở về với sự thanh tịnh sẵn có của chính chúng ta. Chúng ta không có hướng ngoại tranh chấp nữa, cảnh vô lý không làm nữa, cảnh giải thoát là quan trọng. Cho nên

luôn luôn các tôn giáo rao truyền cảnh tận thế, mà chúng ta là người thực hành mỗi đêm thì chúng ta giải quyết được chuyện đó rồi. Các bạn từ hạ thừa trở về trung thừa trong thể xác, từ trung thừa lên tới thượng thừa bộ đầu, rồi từ thượng thừa bộ đầu mới đi về hạ giới của đại thiên thể giới, rồi tiến lên trung thiên thể giới, rồi tiến tới Niết Bàn vô cực ở bên trên. Thì chúng ta phải hành! Mà hành trong thanh tịnh, chứ không có hành theo cái chuyện đời, tôi cố gắng phải làm dữ. Không! Tôi giữ cái thanh tịnh, khi tôi vô tôi tham thiên tôi buông bỏ tất cả những sự việc của đời, tôi chỉ dùng một ý niệm nguyên lý của Nam Mô A Di Đà Phật mà thôi. Liên tục sáu tháng như vậy các bạn sẽ thấy con người các bạn nó nhẹ rồi, không có gì đáng động nữa đâu. Thế gian đô thị giả có gì mà thật! Ông tu ông đắc, bà tu bà đắc, ráng tu sửa mình, chỉ ta có tội chứ không ai có tội hết, nhớ như vậy thì chúng ta mới tiến, nhớ như vậy chúng ta mới thấy rõ phần hồn, nhớ như vậy chúng ta mới có cơ hội tiến tới vô cùng.

Bạn đang bị tội, bạn đang bị xiềng xích bởi hoàn cảnh vợ con mà bạn không tu thì ai cứu bạn? Lèo lái một chiếc thuyền giữa biển cả mà thiếu thanh

tĩnh thì khi mà phong ba bão táp ai làm sao mà giải thoát được, cho nên chúng ta cần thanh tịnh trong giây phút này, chúng ta có gia đình, đời đạo song tu, thiên cơ biến loạn mà chúng ta thiếu thanh tịnh thì làm sao chúng ta tiến được. Cho nên càng ngày càng tu càng thấy rõ cái quyền năng sẵn có. Hoàn cảnh ở thế gian, sự kích động đẩy lui chúng ta trở về thanh tịnh, cứu chúng ta chứ không phải giết chúng ta. Bất cứ hoàn cảnh nào xảy đến với các bạn, các bạn cứ lui về thanh tịnh thì các bạn thấy rằng: hoàn cảnh là ân sư, nó cứu các bạn, nó có giết các bạn đâu, vì hồn của các bạn không ai giết, chỉ có Thượng Đế, chỉ có Ông Chúa ổng giết, Chúa Trời giết thôi, người thế gian không có quyền giết phần hồn của các bạn, giết thể xác các bạn được mà hồn các bạn vẫn còn sống. Các bạn thấy không? Cây cỏ vẫn sống, "Thiên sanh như hà như vô lộ, địa sanh thảo hà thảo vô căn." Người nào cũng có miệng để hút nước, cỏ cũng có rễ để hút nước để sống, người thì có miệng để ăn, sức hồi sinh vô cùng. Khi chúng ta hiểu được điều này chúng ta thanh tịnh rồi, nhàn hạ, mới bằng lòng sống trong Kỳ Nguyên Di Lạc là tha thứ và thương yêu, chỉ có biết cười mình và

sửa mình mà thôi, không có dám chê ai, chê ta ngu muội đi! Cho nên ông Di Lạc ổng chỉ cười ổng mà thôi, ông có cười chúng sanh đâu. Cười cái sự ngu muội của chính ta đã tạo cho ta ngu, bây giờ chúng ta sửa thì sẽ hết ngu. Thấy rõ sự ngu muội của chính hành giả mới thấy đạo, còn không thấy rõ sự ngu muội của chính hành giả thì không bao giờ có đạo. Đừng tưởng ta là khôn ngoan, ta học vá víu những cái chuyện lịch sử của người khác nhưng mà chính lịch sử của chúng ta không biết, không biết được chuyện của mình, tội nghiệp như vậy đó!

Cho nên ngày hôm nay đạo pháp giúp chúng ta, các tôn giáo giúp chúng ta có kinh kệ để nghiên cứu, để chúng ta thấy rõ phần hồn là bất diệt, chúng ta biết ta hơn! Khi chúng ta bất diệt là chúng ta không làm những chuyện phạm pháp nữa, chúng ta tin Chúa, tin Thượng Đế, tin Phật, chúng ta chỉ có biết tha thứ và thương yêu mà thôi. Ngoài việc đó chúng ta không làm gì, thì bảo đảm cuộc sống các bạn tiến hóa dễ dãi và không có bao giờ tắt nghẽn, thấy thua lỗ nhưng mà không mất mát. Ông Trời, đất, sinh ra núi non, ta phá núi đào rừng, phá biết bao nhiêu, lấy biết bao nhiêu nguyên liệu của Ngài,

nhưng mà vẫn còn, không có mất. Chúng ta thấy điều này, chúng ta mới thấy quyền năng của Chúa Thượng, của Trời Phật, quyền năng vô cùng; chứ chúng ta không nên vội phê phán mà chúng ta phải thực hành trở về với căn bản thanh tịnh của chúng ta thì chúng ta mới thấy cái quyền năng tha thứ và thương yêu cũng nằm trong ta. Ta chịu tha thứ và thương yêu thì mọi sự đều tốt đẹp, chúng ta thêm bạn không có thù, lúc nào chúng ta không có một hận thù, ta biết lấy oán làm ân không có thù, chúng ta thương yêu, cởi mở xây dựng.

Cho nên hôm nay duyên lành đến, ngày lành tháng tốt, chúng ta mở khóa học để hiểu rõ thêm một chút, trong thực hành và chúng ta sống vui với nhau. Chúng ta vinh hạnh được sống trong thể xác này, được cái ngục tù này nó thử thách chúng ta mà ngày hôm nay chúng ta vẫn còn sống, vẫn biết đường đi, vẫn tìm được mối đạo. Cái xác này hành hạ chúng ta không biết bao nhiêu, hành phần hồn không lối thoát, thương cái này mến cái kia rồi chỉ tạo khổ thôi. Ngày hôm nay chúng ta biết một cách tháo gỡ cái khổ của chúng ta rồi, thì cái bệnh nan y sẽ dứt, nằm trong tâm thức của các bạn, nếu các

bạn chịu tu nó phải mở ra không còn nữa; còn ôm
nữa thì bệnh nữa, mà mở nhiều chừng nào thì được
dứt chừng nấy. Bệnh gì? Tâm bệnh! Cái tâm bệnh
đó là nặng hơn cái thân bệnh, cái tâm bệnh mới đi
xuống địa ngục, cái tâm ta đừng có mang cái bệnh
thù ghét bất cứ một ai, phải sử dụng ngay cái quyền
tha thứ và thương yêu để chúng ta học đối phương.
Đối phương có hung hăng đối với chúng ta chúng
ta mới thấy rõ rằng đối phương trình độ mới tới đó
mà thôi, mà nếu chúng ta còn thù ghét đối phương
là chúng ta trình độ thấp hơn, mà nếu chúng ta cao
hơn thì chúng ta mới thấy rõ trình độ nó mới tới
đó mà thôi, thì chúng ta cầu nguyện cho họ tu tiến
hơn, nhanh hơn, tốt hơn.

Cho nên ở thế gian, Thượng Đế cũng cho hai
khối thanh và trọc, hai khối nghịch trăm phần
trăm, một khối cộng sản, một khối tự do, hai người
cũng nói tốt hết, bây giờ chúng ta tin ai đây? Thấy
cái luật quân bình của Thượng Đế đã ban xuống
thế gian rõ ràng, thì mỗi người cũng có đường lối
tiến hóa. Chúng ta nhìn vào tâm linh thì mỗi người
cũng có đường lối tiến hóa, cái anh khổ thiệt khổ
rất cuộc rồi anh cũng phải nhìn lại chính ảnh, bây

giờ làm được cái gì bây giờ? Anh phải thức tâm!
Còn anh làm được nhiều tiền kia, tôi có tiền nhiều
mà tôi hưởng không được, tôi mang bệnh hay là tôi
mang tâm bệnh rồi bây giờ làm thế nào đây? Tôi
cũng phải trở về với chính tôi. Thì hai anh rốt cuộc
phải trở về với chính ảnh mới hiểu đạo. Phải đi vào
trong cái cơ quy nhất đã ấn định của Thượng Đế.
Cho nên chúng ta là thừa có duyên lành để học cái
pháp và nghe đạo đây là thừa, cái luật nó có rồi. Bây
giờ chúng ta may mắn mượn được cái pháp này tu
cho nó gấp rút để chúng ta cảm thức trình độ tiến
hóa của chúng ta thật sự có tiến, mà chúng ta nhận
thức rõ ràng, trước kia chúng ta không hiểu bây giờ
chúng ta hiểu đều rõ ràng; cũng bao nhiêu công
chuyện đó, cũng là bao nhiêu chuyện lẽ nghĩa đó,
cũng là alphabetic có mấy chục chữ đó ráp thành
văn thôi mà bây giờ chúng ta mới hiểu, đây là siêu
lý! Trước kia chúng ta ráp hoài mà nó không ra cái
gì hết, cũng viết ra giấy trắng mực đen mà không ra
cái gì hết, đi vào sự tăm tối mà thôi. Rồi ngày hôm
nay chúng ta tu đạt tới quân bình thì chúng ta mới
thấy rõ: đây là chơn lý, đây là không bao giờ thay
đổi, chúng ta mới nhận định Thượng Đế, chúng

ta mới thấy rõ Chúa yêu ở đâu, nằm ở đâu. Ngài ở đâu? Ngài đang ôm chúng ta, đang ngự với chúng ta, trong ngoài chúng ta, không có giây phút nào Ngài bỏ chúng ta, quá sức thương yêu mới tận độ cho chúng ta ngày hôm nay có một thể xác đi đứng duyên dáng và học, và phê phán, và chê Chúa chê Phật. Thuận thiên giả tồn, ngày hôm nay chúng ta lớn tuổi rồi đâm ra thấy phải làm sao? Phải trở về với nguồn cội nguồn gốc, thuận thiên mới giả tồn, mà nghịch thiên giả vong, nghịch Ông Trời là chết. Con mà nghịch cha mẹ cũng hư chứ không phải là người hiếu thảo, cha mẹ bằng xương bằng thịt rờ mó được, nhưng mà trí óc của Ngài là từ bi thương yêu, bao nhiêu của cải cũng dành cho con cái, cái lòng từ nó đã có sẵn trong lúc ta chào đời là cha mẹ đã lo dành dụm rồi, mà Thượng Đế tạo ra chúng ta thì lúc nào Ngài cũng thương yêu chúng ta. Cho nên chúng ta không nên quên cái ơn phước này, là một đại tội, phải nhớ! Phải làm sao sánh bằng nhiều nhưng mà phải còn một góc, phải biết sử dụng cái quyền năng tha thứ và thương yêu của chính chúng ta. Cho nên Kỷ nguyên Di Lạc luôn luôn vui vẻ và giúp đỡ mọi người để có cơ hội tự thức và khai triển

tiến năng sẵn có của chính mình chứ không phải bao nhiêu đó là đủ đâu.

Các bạn có khối óc, nhưng mà điển các bạn gom không được thì liên hệ với khối óc vô cùng không được, thì đạo lý chỉ là lấy sự vá víu của người khác nhưng mà tâm thực hành không có, nắm không vững, nói đạo được nhưng mà hành đạo không có thì không về với đạo được. Các bạn phải hiểu cái này, chúng ta trong thực hành chứ không phải giành đạo, cho nên không cần quyền rủ ai, các bạn tu trở nên thanh nhẹ, mọi người hỏi các bạn thế nào? Tôi được sức khỏe như vậy, đủ rồi! Chỉ cho họ trong thực hành từ li từ tí, khả năng mình đạt được bao nhiêu nói bấy nhiêu là đủ rồi, không cần thêm bớt. Thật thà với chính mình, thật thà với họ, mới kêu bằng cứu độ, tâm lành tiến hóa, một truyền mười, mười truyền trăm cũng đủ rồi. Trong thực hành, các bạn không thực hành mà các bạn cứ dựa trong lý thuyết nói chỉ hại người ta mà thôi. Thực hành rồi chúng ta nói, nghe không nghe thì thôi, không có tức giận; đây là một cái ơn, từ điển của các bạn độ chúng sanh, họ không nhận thì thôi.

Cho nên hôm nay tôi cũng chỉ có bấy nhiêu lời

nhấn nhủ các bạn, và mong rằng mai đây các bạn nghe qua rồi phân tách, có gì thắc mắc thì sáng mai chúng ta tiếp tục bàn bạc lại chiều sâu của đạo pháp, đời cũng được, đạo cũng được. Chúng ta càng trở về với gia đình Vô Vi, càng thân mật càng học hỏi, càng biểu lộ tất cả những gì chúng ta cần biết, học, tiến, thì chúng ta đóng góp với nhau. Không phải là mấy chục người này học, nhưng mà cuốn băng này nó sẽ đi khắp các nơi, mọi người sẽ đồng học với chúng ta và mọi người sẽ cố gắng với chúng ta càng ngày càng tinh vi, càng tốt hơn và càng thấy rõ tội trạng của chính chúng ta. Chúng ta phải học của tất cả chứ không phải nói tôi chỉ học của tụi Vô Vi này thôi; một khía cạnh, sự kích động phản động nào, một hạt cát cũng là cái duyên lành để độ cho chúng ta tiến hóa. Cho nên các bạn phải học tất cả, chúng ta là học viên của càn khôn vũ trụ, chứ không phải là học trò của một ông Tám nhỏ bé như thế này đâu. Không! Học viên của cả càn khôn vũ trụ thì cái gì các bạn cũng có học. Cọng cỏ, khi các bạn thanh tịnh cọng cỏ cũng thỏ thẻ với bạn được, cái cây cũng thỏ thẻ với các bạn được. Các bạn nhìn qua một trái bôm cũng cảm thấy quyền năng của

Thượng Đế yêu, của Chúa yêu, không phải ai cũng có thể làm được đâu. Ngài cho là có mà không cho là không có, phải hiểu chỗ này. Bó hoa cũng vậy, cũng quyền năng do Ngài sắp đặt, trong thanh tịnh, từ đại thanh tịnh và phân ra đủ màu sắc xuống thế gian để tận độ chúng sanh, tùy duyên độ hành cho nó trở về nguồn cội. Tại sao phải nhiều màu, phải cho một màu? Nhiều màu, tôi thích màu vàng, ông kia thích màu trắng, nó khác nhau. Cho nên đạo phải có tự do phát triển về tâm linh, đạo mà ràng buộc một chiều là cái đạo đó nó sẽ chết dần dần không có bao giờ phát triển được. Chúng ta là học viên của cả càn khôn vũ trụ, phải cố gắng học, bất cứ từ đâu đến, chúng ta nghĩ sự tận độ của Thượng Đế chúng ta phải học và phải tiến, đừng có chê nó mà mất cơ hội ở tương lai.

Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các bạn ngày hôm nay.

10 Điều Thực Hành Tâm Đạo

1. Nhịn nhục và cần mẫn.
2. Dứt khoát thất tình lục dục.
3. Tha thứ và thương yêu.
4. Nuôi dưỡng tinh thần phục vụ tối đa.
5. Bỏ thí và vị tha.
6. Đối đãi thật tâm và lễ độ.
7. Sống tạm để cứu đời, không phải để hưởng thụ.
8. Giữ tâm thanh tịnh bất cứ trường hợp nào xảy đến.
9. Quên mình trì niệm Lục Tự.
10. Hòa tan trong khổ, mưu cầu sớm thức tâm.

**Kính Biểu
Quà Kỷ Niệm Đại Hội
Khai Triển 2009**

***Gift Souvenir Vo-Vi Conference 2009
Spiritual Development***

Not For Sale

Published by
Vo-Vi Friendship Association of Northern California
PO Box 18304 San Jose, CA95158, USA